VREMURI OBIŞNUITE[1]

— "Common Time" —

de Bruce Golden

Traducerea: Emanuel Huțanu

---

[1] Originally published in „*Writers of the Future" contest*, ~1990. În românește povestirea a fost publicată în *Almanahul Sci-Fi Magazin 2009*.

Şi-a început cariera ca ziarist, freelancer, publicând articole în peste 200 de ziare şi reviste, apoi a lucrat 14 ani ca editor şi a urmat o perioadă în care a lucrat ca producător de ştiri de televiuziune şi reporter radio, pentru care a primit premiul Emmy, precum şi alte premii pentru jurnalism. A avut succes încă de la primul său roman Mortals All, *urmat de multe povestiri publicate în antologii şi reviste de science fiction. Ultimul său roman, publicat recent este* Better than Chocolate.

Povestirea care urmează este despre războiul dintre oameni şi extratereştri. Apoi despre muzica oamenilor şi extratereştrilor şi speranţele că pacea poate fi impusă şi prin muzică nu doar prin puterea armelor.

Păşi prin încrengătura de liane şi crengi, de frunze pline de apă, de parcă ar fi călcat pe cioburi de sticlă; fiecare pas pe care îl facea era foarte atent studiat şi, din cauză că încerca din răsputeri să vadă dincolo de perdeaua vegetală. Umbrele îşi băteau joc de imaginația lui. Fiecare plantă mai răsărită îi apărea ca un monstru.

Ignorând durerea din coapsă, care îi fusese reactivată de o ramură de copac de care se lovise destul de puternic, încerca să scaneze orizontul şi să asculte sunetele îndepărtate, dar clare, ale bătăliei. Printr-o deschizătură a pădurii de smarald, zări o rază roşiatică străbătând cerul acoperit de nori.

Ce naiba facea el aici? El, Willie Solman, care până atunci nu fusese în stare să omoare nici-o furnică. Ce naiba căuta el în infanteria marină astrală, încercând să ucidă nişte creaturi pe care nu le mai văzuse până atunci, decât în nişte filmulețe de război? Totul i se părea nebunie curată. Ura crimele, tot acest război pentru cucerirea unui sector uitat de lume din galaxie. Ce legătură aveau toate acestea cu el? Nu era treaba lui sau cel puțin nu fusese, până când Guvernul scosese de la naftalină o lege care-i răpise viața liniştită. Nebunie curată. Nu avea ce căuta aici. Locul lui era acasă, pe scena de la *Bad Penny*, unde cânta blues.

În schimb, iată-l aici... deşi habar nu avea *unde* era - unde anume în spațiu şi unde pe această planetă. O ambuscadă îl îndepărtase de plutonul său. Imaginile haotice încă îi jucau înaintea ochilor. Sânge peste tot, focuri de armă urmate de urlete de durere, ordine strigate de ofițeri, care pentru el nu aveau niciun sens. Gilmore, Fitzgerald şi micul Jose căzuseră, toți trei, secerați la prima rafală, cu trupurile găurite ca nişte site. El se aruncase la pământ când începuse atacul.

Înțepenit de frică, nu se mişcase decât atunci când auzise ordinul de retragere. Dar unde să te retragi?

S-a târât peste cadavrele arse, lupta continuând în jurul lui, s-a târât până l-au lăsat puterile. Trecu multă vreme până îşi dădu seama că era rănit. La prima lui luptă nu apucase nici

măcar să tragă piedica armei. Din câte îşi putea da seama, toată lumea murise şi tot nu reuşise să vadă una din creaturile împotriva cărora trebuia să lupte.

În schimb auzise o grămadă de poveşti despre ele. Poveşti de genul acelora pe care le spunea sergentul Bortman, care mai ucisese „pocitanii" pe Vega 7. Sergentul nu folosea termenul „a ucide", ci „a extermina". Obişnuia să le povestească despre sângele lor, subţire şi albastru, despre trăsăturile lor hidoase şi despre faptul că-şi devorau proprii morţi. Willie nu era sigur că tot ce le spunea Bortman era adevărat, dar poveştile, adevărate sau nu, fuseseră suficiente pentru a-l determina să dezerteze. Dar unde naiba să se ducă?

Aparatul de comunicaţie din cască nu emitea decât nişte zgomote înfundate, aşa că hotărî să-l închidă. Ecranul de pe cască era şi el mort, la fel ca GPS-ul. Mânerul armei automate M-90, pe care îl ţinea în mână, nu-l facea să se simtă, nici el, prea în siguranţă, dar acum măcar îi trăsese piedica. Problema era că nu ştia încotro să o ia. Să se îndepărteze de câmpul de luptă? Cum? Căci nu-şi putea da seama de unde veneau focurile de armă. Însă trebuia să o ia din loc, pentru că aşteptând cine-ştie-ce nu l-ar ajuta prea mult.

Cerul fu străbătut de o altă rachetă, iar pământul de sub el se cutremură. Aerul era umed şi mirosea a mucegai. Willie putea să-şi simtă propria sudoare în gură. Umezeala îi era impregnată în piele şi, cu fiecare pas pe care îl facea, i se părea că se afundă tot mai mult în miezul acestei planete duşmănoase.

Dădu la o parte cu ţeava armei o altă frunză uriaşă şi sări peste un buştean. Şoldul rănit începu să-i amorţească. Spera că e un semn bun.

Simţi, nici el nu ştia cum, că urmează să fie lovit. Sări într-o parte, cu o uşurinţă de care nu se ştia capabil. Îşi ridică arma, gata să tragă în tot ce mişcă şi văzu o membrană lungă şi verde ricoşând în tufişurile de lângă el. Tendonul aparţinea, din câte îşi putea da seama, unei creaturi sub formă de

broască, de mărimea unei vaci. Arătarea nu avea nici ochi şi nici picioare, cel puțin el nu le zărise, ci doar o adunătură de țepi în partea superioară, acolo unde, bănuia el, ar fi trebuit să se afle capul. Nu-şi dădea seama dacă creatura din fața sa era de origine animală, vegetală sau, pur şi simplu, cine ştie ce capcană de-a extratereştrilor.

Strânse arma cu putere în timp ce se apropie de ea, rugându-se în sinea lui să nu fie chiar în direcția de atac a fiarei. Trecu de ea fără să fie atacat, dar asta nu-l făcu să se simtă mai în siguranță, căci era sigur că în curând avea să dea şi de alte astfel de arătări.

Ecourile luptei se estompaseră, aşa că acum nu-şi mai auzea decât inima, bătând nebuneşte. Găsi o bucată de pământ oarecum uscată şi se trânti acolo, pentru a-şi trage sufletul. Era atât de obosit, că-şi permise luxul de a închide ochii câteva secunde. Exact în acel moment auzi şi melodia. Oboseala îi sări din oase imediat. Făcu ochii mari şi toată ființa i se încordă de frică. Rămase nemişcat, încercând să distingă sunetele. Fără îndoială, undeva în apropiere, cineva cânta la un instrument.

Începuse oare să aibă halucinații? Îi ajunsese în sânge vreun virus extraterestru prin rana deschisă de la şold? În perioada de instrucție fuseseră avertizați că e posibil să fie infectați şi să delireze. Scutură din cap şi încercă să se concentreze. Sunetele erau îndepărtate, dar cât se poate de reale. Era cea mai stranie melodie pe care o auzise vreodată. Uşoară ca un fulg de nea, îl duse cu gândul la flautul lui Pan, deşi cântecul era, în acelaşi timp, sfâşietor de trist. Dacă la început i se păruse că e interpretată la flaut, pe parcurs putea să jure că acel cineva sau ceva cântă, de fapt, la saxofon.

Cântecul plutea deasupra junglei, fiecare notă auzindu-se cu o claritate de cristal. Pe Willie, frumusețea muzicii îl vrăjise. Se ridică în picioare şi porni spre locul de unde veneau sunetele, de parcă ar fi fost un vânător urmărindu-şi prada. Era atât de fermecat, că nu-i mai păsa de durerea din şold

sau de faptul că şi-ar putea pierde viaţa. Muzica rămăsese singurul lucru care mai avea sens pentru el şi nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi fost însuşi diavolul cel care cânta aşa de minunat.

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare, ceea ce îi dădu certitudinea că se mişca în direcţia potrivită. Şi, când reuşi să iasă dintre tufe, intrând într-un mic luminiş, o văzu.

Arătarea era sprijinită de un copac strâmb şi cânta la un instrument ciudat, ce avea forma a trei şerpi încolăciţi până la un fel de suflătoare. Dar ciudăţenia instrumentului nu o depăşea, nici pe departe, pe aceea a extraterestrului care îl folosea.

Stătea, ca un om, în două picioare, îmbrăcat într-o uniformă militară, ce semăna destul de mult cu a sa. Dar acestea erau singurele asemănări cu rasa umană. Faţa îi era decolorată, o masă gelatinoasă, însufleţită doar de cei doi ochi bulbucaţi care păreau gata să explodeze pe obrajii tremurând şi umflaţi. Chiar şi de la cei zece-cin- sprezece metri distanţă, Willie putea să-i vadă venele pulsând prin pielea aproape translucidă. În locul unde ar fi trebuit să fie nasul, se zăreau trei nări cavernoase. Extraterestrul nu avea păr, din câte îşi putea da seama, iar gura era un simplu orificiu fără buze, care acum era lipită obscen de suflătoarea de la baza instrumentului.

Willie observă toate astea în momentul în care păşi în luminiş - vrăjit de muzică şi paralizat de frică - moment în care arătarea îl zări la rândul ei.

Extraterestrul fu la fel de şocat ca Willie. Încetă să mai cânte, îşi puse jos instrumentul şi se holbă pentru câteva secunde la el. Dar uimirea nu durǎ prea mult şi amândoi soldaţii îşi înşfăcară armele.

Venise timpul să tragă primul foc de armă. Willie ştia în teorie ce avea de făcut: trebuia să apese pe trăgaci şi să se arunce într-o parte. Făcuse asta de nenumărate ori în timpul orelor de instrucţie, care lui i se păruseră nesfârşite. Deşi ştia că

nû avea altă soluție decât să tragă, nu o făcu. Rămase în aşteptare, resemnat în fața morții. Care, însă, nu veni. Creatura, care stătea cu arma întinsă spre el, nu trase.

Willie decise să profite de moment, atât cât se putea. Mişcându-se cât de încet putea, îşi duse arma la umăr. Extraterestrul făcu, aproape simultan, acelaşi lucru. Rămaseră aşa pentru o vreme, privindu-se unul pe altul.

Willie ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună că nu trăsese pentru că nu putea să omoare nici-o vietate şi pentru că... pentru că muzica îl vrăjise. Ar fi vrut să-l întrebe de ce creatura nu-l *prăjise* şi cum se chema instrumentul acela atât de straniu? În schimb, îşi băgă cu grijă mâna în buzunarul de la piept. Când scoase muzicuța, creatura se sperie şi îndreptă din nou arma spre el.

Prudent, Willie îşi duse muzicuța la gură şi începu să cânte. După prima notă, extraterestrul se relaxă. Îşi propti arma de copac şi începu să asculte cu atenție.

Willie cântă alene un blues a cărui tristețe se potrivea de minune cu pădurea tropicală din jur şi cu luminişul în care se aflau şi care acum părea un amfiteatru. Extraterestrul îşi duse la rândul lui instrumentul la gură şi începu să cânte aceeaşi melodie vrăjită pe care o cântase mai devreme. Willie rămase uimit de uşurința cu care creatura îşi plimba degetele groase şi turtite de-a lungul corzilor, de parcă ar fi jucat un joc tri-dimensio- nal. Privindu-l, îşi dădu seama că ochii îi erau la fel de vrăjiți ca şi urechile. Apoi, o vreme, încercă să se concentreze şi să descifreze notele, după care începu să-l acompanieze cu muzicuța. Tocmai când i se păru că a reuşit să prindă ritmul, extraterestrul se opri. Făcu şi el acelaşi lucru şi zâmbi larg. Nu putea băga mâna în foc, dar era sigur că arătarea îi întorsese zâmbetul.

Creatura făcu câțiva paşi înspre el, cu instrumentul întins, de parcă ar fi vrut să i-l ofere. Pe gură îi ieşiră nişte sunete, dar Willie nu înțelese nimic.

– Habar n-am ce-ai zis, amice, îi răspunse.

Extraterestrul îi întinse instrumentul şi Willie înțelese că vroia să facă schimb. În timp ce-şi dădură instrumentele unul celuilalt, îi atinse mâna şi răceala pielii extraterestrului îl umplu de oroare. Dar dispăru imediat ce atinse corzile fine ale instrumentului. Încercă să-şi dea seama dacă era făcut din lemn sau din polimeri sintetici.

Îl duse la buze, avu un moment de ezitare de care se scutură cât de repede putu şi suflă în el. Sunetul pe care-l scoase semăna cu un chițcăit de şoricel. După alte două încercări, la fel de nereuşite, se lăsă păgubaş.

Între timp, creatura făcu acelaşi lucru cu muzicuța lui. Dar şi ei îi trebuiră câteva încercări până reuşi să scoată un sunet. Când, în sfârşit, îşi dădu seama cum funcționa, notele pe care le scoase îi făcură pe amândoi să izbucnească în râs. Sau cel puțin aşa i se păru lui Willie, că râdea şi extraterestrul.

Dar, înainte ca ecoul râsetelor lor să se stingă, o explozie umplu aerul din jurul lor şi îi trânti pe amândoi la pământ. Creatura fu prima care sări în picioare, îndreptându-se spre arma sprijinită de copac. Năucit, Willie se chinui să se ridice în picioare, în vreme ce un soldat înarmat până în dinți apăru din junglă. Fu urmat, după câteva secunde, de un întreg pluton de infanterişti. Ca nişte insecte flămânde, au deschis focul asupra extraterestrului care încerca neîndemântic, să se ascundă din fața salvelor galben-roşiatice.

Willie se clătină şi îşi privi camarazii dé luptă cuprins de sentimente contradictorii. Dar înainte să apuce să spună ceva, creatura dispăruse deja ir desişul junglei. Care imediat explodă, aruncânc în aer noroi şi crengi uriaşe.

– După el! Nu vă împrăştiați! strigă liderul plutonului cu brațul ridicat, pornind-o pe urmele arătării.

Willie rămăsese încremenit, cu o expresie de stupoare pe față. Într-o mână ținea instrumentu. primit de la extraterestru, iar în cealaltă propria armă

– Hei, eşti în regulă? strigă unul dintre soldaţi, ce nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani Mă auzi? Te-am întrebat dacă eşti în regulă?

Willie dădu din cap că da şi infanteristul porn. mai departe, spre junglă. La fel de repede pe cât apăruse în luminiş, plutonul dispăru în întunericul junglei, singura dovadă a trecerii lui pe acolo fiind vegetaţia ce ardea.

Încă înţepenit şi cu privirea îndreptată spre jungla în care dispăruse extraterestrul, Willie încerca din răsputeri să scape de ceaţa care îi cuprinsese mintea. Privi instrumentul din mână. uimit că încă îl mai avea. Lăsă să-i cadă arma din mâna cealaltă, duse instrumentul la gură şi...

...începu să cânte. Cântă de parcă ar fi cântat dintotdeauna cu el. Degetele îi alunecau cu uşurinţă în susul şi în josul coardelor. Cântecul era creaţie proprie, un amestec de jazz şi blues, care creştea, apoi cobora şi se precipita într-un intermezzo clasic. Notele erau când înalte, când joase şi apoi creşteau din nou. Când ajunse la momentul culminant, chiar şi orchestra care-l acompania se opri, ascultându-l plină de respect.

Cânta aşa cum niciun om nu o mai făcuse până atunci. Pentru că nimeni de pe întreg Pământul nu mai avea un astfel de instrument. După ce devenise faimos, unii încercaseră să facă replici, dar niciunul nu suna ca al lui. Era singurul din lume care putea scoate acele sunete vrăjite.

Concertul se sfârşi mult prea repede pentru ascultători. Se ridicară în picioare cu toţii şi începură să-l aplaude cu căldură. Willie le făcu o plecăciune recunoscătoare şi le trimise o bezea. După şase ani, se obişnuise, ba chiar începuse să obosească, de la admiraţia lor. Îşi duse mâna prin părul lung, tuns la preţuri astronomice şi cărunt pe la tâmple, apoi salută publicul. Cei din primele rânduri reuşiră să-i vadă zâmbetul forţat, dar luminile scenei îi ascundeau crisparea de pe faţă.

O porni spre culise, urmărit de aplauzele bubuitoare şi de acolo se grăbi spre camera sa de machiaj. Un bărbat mic de statură şi îndesat îi călcă repede pe urme. În urma sa lăsa fum gros, de trabuc.

– Un spectacol minunat, Willie, strigă bărbatul, care nu ținea pasul prea uşor cu el. Fabulos, i-ai înnebunit pe toți. Ascultă-i!

Intrând în cameră, Willie începu să-şi scoată cravata de la gât. Ajuns în fața oglinzii, se trânti obosit pe scaun. O femeie în vârstă îi înmână un prosop şi îi luă instrumentul din mână.

– Ai cântat extraordinar în seara asta, Willie, spuse în timp ce îl ajuta să-şi scoată sacoul.

– Mulțumesc, Georgeanne.

Willie îşi şterse transpirația de pe față şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

– Da, sunt morți după tine, Willie, toată lumea te iubeşte, spuse grăsanul, care reuşise să-şi tragă respirația după cursa de urmărire Ja care fusese supus. Ascultă, îți strigă numele şi acum. Ce zici de un bis?

– Nu, în seara asta, nu, R.J. Sunt terminat.

Georgeanne îi aduse lui Willie un pahar de apă şi el bău cu sete.

Cineva bătu în uşă. Un operator de lumini întrebă:

– Mai iese pe scenă în seara asta sau nu?

– Nu, răspunse cu fermitate Georgeanne.

Înainte să plece, intrusul îl privi întrebător pe
Willie, care nu-i dădu nici-o atenție.

– Nu e nici-o problemă, Willie, spuse managerul, bătându-l uşor pe spate. Păstrează-ți puterile pentru duminică. Duminică e ziua cea mare. Atunci te va asculta întreaga lume. La naiba, întregul univers. Vei fi ascultat în fiecare colonie şi pe fiecare stație spațială din univers. Va fi cel mai mare spectacol din ultimii zece ani sau numele meu nu e Robert Joshua

Bottfeld. Scoase un trabuc imens şi-l aprinse cu o brichetă placată cu platină.

Nici nu apucă să tragă un fum că Georgeanne i-l smulse din gură şi îl aruncă în chiuvetă.

– Nu fuma în preajma lui Willie, spuse femeia cu reproş,

– O, da, ai dreptate, am uitat.

Willie nu le dădea nici-o atenție, fiind preocupat doar de fața care îl privea din oglindă. Se afla aici în urma succesului de care se bucura, un succes în care nu crezuse nici în cele mai optimiste vise ale sale. Şi atunci de ce părea atât de trist? Cum de putea ca, prin muzica sa, să răspândească atâta bucurie tuturor, în afară de el însuşi?

– Fii atent la mine, Willie, strigă incitat R.J. Cei de la DreamWorks m-au sunat din nou. Încă sunt dispuşi să facă filmul. M-ai auzit?

– Da, te-am auzit. Uite ce e, eşti un impresar excelent, m-ai ajutat întotdeauna, dar ți-am mai spus şi înainte: eu sunt muzician, nu actor.

– Eh, pentru şapte milioane de verzişori şi un album, poți să devii şi omletă!

– Dar nu e vorba de bani, R.J., e vorba de muzică. Tu însă nu poți înțelege aşa ceva.

– Ba înțeleg foarte bine. Înțeleg că îți plac limuzinele şi femeile, că-ți place casa de pe Riviera şi toate jucăriile de care te poți bucura acum. Întotdeauna e vorba de bani, Willie, iar filmul ăsta o să-ți ridice vânzările până la ceruri.

– O să mă mai gândesc, răspunse Willie, cu un glas ce sugera exact contrariul. Înainte că impresarul său să înceapă să vorbească din nou, Willie schimbă subiectul. Ce mai face băiatul tău, Georgeanne?

Zâmbetul ei matern se transformă într-un rictus îngrijorat.

– Nu prea bine. A auzit că au început din nou să recruteze tineri, iar el nu vrea decât să meargă la facultate şi să devină inginer.

– Mda, se pare că Guvernul se pregăteşte să lupte din nou cu hidoşeniile alea, se amestecă Bottfeld.

– Dar a fost pace atâta vreme, spuse Willie, există şi un tratat...

– Tratat-rahat, de la gândacii ăia extratereştri nu te poţi aştepta decât la rele. Nu urmăreşti ştirile? Trebuia să-i fi ucis pe toţi, până la unul, când am avut ocazia. La naiba, în schimb i-am lăsat să vină pe Pământ. Trebuiau împuşcaţi, Willie, tu ştii mai bine. Doar ai luptat cu ei, înainte de tratatul de pace.

Willie nu-i răspunse nimic.

– Poate că băiatul lui Georgeanne o să se întoarcă acolo şi o să termine ce ai început tu. Din partea mea, pot să moară cu toţii.

La auzul acestor vorbe, Georgeanne se întunecă şi mai tare.

– Willie, chiar crezi că... .

Dar Willie nu-i mai asculta. Fugi în baie, trase uşa după el şi se aplecă deasupra chiuvetei.

Alt război? Alţi tineri morţi? Pentru ce? Pentru drepturile teritoriale? Pentru planetele alea pe care nu găseai decât jungle şi mlaştini aburinde? Eram mult mai civilizaţi pe vremea când ridicam un picior şi urinam pe copaci, îşi spuse Willie cu amărăciune.

Îi părea rău de fiul lui Georgeanne. Bietul puşti, habar nu avea ce-l aşteaptă. El, Willie, ştia, însă, prea bine cum avea să fie. Amintirile sale erau încă foarte vii, de parcă totul s-ar fi petrecut cu o zi înainte.

Dar, de vreme ce nu putea schimba trecutul, ce rost avea să se mai gândească la el? De ce să nu se bucure de succes? Dădu drumul la apă. Reuşise, reuşise mult mai multe decât ar fi putut spera vreodată. Mai conta cum o făcuse? Îşi spălă mâinile şi apoi îşi stropi faţa cu apă. A fost vorba de soartă, de karma, spune-i cum vrei - dar nu fusese vina lui, nu-i aşa? Era timpul să meargă mai departe. Regretele erau doar pentru cei slabi.

Willie luă şervetul şi se şterse pe faţă. Se sprijini de chiuvetă şi încercă să-şi golească mintea, încet, încet emoţiile începură să-l părăsească. Se relaxă. Avea nevoie de odihnă. Poate că după următorul concert avea să-şi ia o vacanţă, indiferent de planurile lui R.J.

Atunci auzi cântecul. Acelaşi cântec pe care-l ascultase în urmă cu şapte ani. De fapt, nu-l auzea propriu-zis, era acolo, în mintea sa. Efemer şi îndepărtat, cântecul era perfect identic cu cel care-l dusese, în ziua aceea, spre luminiş. Nu-l cântase niciodată, nici nu încercase să o facă. Dar, în ultima vreme, îl auzea atât de des că nu mai putea spune dacă era real sau doar o amintire.

Aruncă prosopul şi dădu din cap. Încercă să se gândească la alte cântece, la alte instrumente. Spera că, astfel, şi-l va alunga din minte. Doar nu era vina lui. De ce îşi...? Apoi, la fel de brusc pe câte apăruse, cântecul dispăru.

Ieşi din baie, cu mâinile tremurând.

– Te simţi bine? întrebă Georgeanne.

– Chiar aşa, eşti cam palid, spuse şi Bottfeld. Hai, să mergem la petrecere!

– Nu prea am chef de petreceri în seara asta, R.J. Mă doare puţin capul. Du-te tu în locul meu. Cred că am să fac o plimbare, să mă răcoresc puţin.

– Dar Willie acolo vor fi.... Bottfeld nu mai apucă să termine ce avea de spus. Willie ieşise deja din încăpere.

– Îl doare capul din ce în ce mai des în ultima vreme, spuse Georgeanne. Şi are şi coşmaruri.

– Coşmaruri? Ce fel de coşmaruri?

– Nu ştiu. Nu vrea să vorbească despre ele. Cred că au de-a face cu ceea ce ai spus tu mai devreme. Ştii, în legătură cu războiul.

– Da, dar războiul a fost cu mult timp în urmă, răspunse Bottfeld, scoţându-şi un alt trabuc. De ce să-l mai deranjeze acum? Aprinse trabucul şi trase un fum lung. Pe de altă parte, pocitaniile alea pot da coşmaruri oricui. Nu le-a fost de

ajuns că ne-au invadat galaxia, acum îmi mai tulbură şi băiatul de aur.

– Mai e ceva, spuse ezitând Georgeanne. Nu ştiu dacă ar trebui să-ți zic, dar, la urma urmei, eşti impresarul lui şi cred că ar trebui să ştii.

– Ce e?

– L-am auzit o dată vorbind singur. Am impresia că aude lucruri... ştii, în mintea lui.

Bottfeld scoase un rotocol de fum gri-albăstrui şi răspunse şugubăț:

– Să sperăm că aude şi cântecele de pe următorul album...

* * *

Afară era frig şi umed, dar nu-i păsa. Hoinări o vreme printr-un cartier ce i se părea cunoscut, fără să-i observe pe cei câțiva golani care îi urmăreau fiecare pas. Nu le dădu nici-o atenție, când aceştia îi aruncară câteva glume de prost-gust. Nu se putea concentra decât asupra sticlei din mâna sa. Ştia cum să scape de incertitudini - înecându-le în alcool.

Crezuse întotdeauna că bogăția şi faima însemnau totul, dar acum, când le obținuse pe amândouă cu vârf şi îndesat, nu mai era atât de sigur pe el. La început totul fusese minunat, dar pe parcurs lucrurile s-au schimbat. Era fericit? Era mulțumit? La naiba cu instrumentul ăla blestemat. Nu şi-l dorise. Dar, dacă tot îl avea... îşi dădu seama prea târziu că se gândise iar la el. Cântecul i se strecură imediat, înapoi în minte. Începu încet, ca o adiere după care crescu până simți că îi explodează creierul. Cântecul acela, amintirile. Totul era atât de real.

– Nu, urlă Willie, spărgând sticla de peretele unei clădiri. Zgomotul produs de aceasta şi furia care îi clocotea în sânge îi alungară cântecul din minte.

Se simțea obosit şi amețit, dar nu beat. Privi în jurul său, încercând să-şi dea seama unde se afla. Îşi aminti că prin apropiere trebuia să fie un bar. Acolo cântase cu multă, mul-

tă vreme în urmă, înainte că lucrurile să o ia razna. Se gândi că era un loc potrivit să se îmbete până la capăt.

Ceea ce şi făcu. Îşi aminti cu greu că ascultase o trupă. Îşi amintea de asta pentru că din trupă facea parte şi un tip ciudat, care cântase la muzicuță şi nu o făcuse rău deloc. Tipul era de-a dreptul straniu: purta, pe lângă o pălărie înaltă şi

0 haină lungă, mănuşi. Iar muzicienii nu poartă de obicei mănuşi, mai ales cei care cântă la muzicuță. Îşi mai amintea şi că, după ce căzuse de pe scaun, se certase cu chelenerița, care nu vroia să-

1 mai dea de băut. Dar un bacşiş însemnat o convinsese că mai poate să bea, deşi după ce îi aduse un alt pahar, îl refuză.

Când trupa făcu o pauză, Willie adormi. Abia după ce începu să cânte din nou, îşi reveni. La început, crezuse că visează, căci melodia de demult nu mai era doar în mintea sa. Şi nu era cântată la instrumentul acela extraterestru, ci la muzicuță.

Deschise ochii prostit. Interpretul de la muzicuță era singur pe scenă, cântând melodia care-l chinuia pe Willie de atâția ani. Ascultă cu atenție fiecare notă, fiecare inflexiune, dar tot nu putea să creadă. Era imposibil. Probabil că asta se întâmpla doar în imaginația sa.

Hotărât să afle dacă era adevărat sau nu, se ridică de pe scaun când cântecul luă sfârşit. Se ținea cu greu pe picioare şi de abia putea merge. Făcu câțiva paşi haotici înspre scenă, se izbi de cineva şi căzu. Înainte să-şi poată da seama ce se întâmplă, fu apucat de cămaşă şi lovit. Barul răsună de urlete. Se trezi împins într-o parte şi alta, până ce un bărbat îl scoase din îmbulzeala creată în jurul lui.

– Gata, amice, ți-ajunge. Nu-mi pasă câți bani ai, afară!

Willie îl văzu pe barman venind să-l ajute pe paznic. Scoase un pumn de bancnote din buzunar şi le aruncă spre el. Apoi

privi scena. Era goală. Cel care cântase la muzicuță dispăruse.

L-au aruncat în stradă ca pe un sac cu cartofi. Căzu pe caldarâm, dar nu încercă să se ridice. Rămase întins pe jos, încercând şă-şi dea seama ce era real şi ce nu, neştiind nici măcar dacă asta mai avea vreo importanță.

Oamenii se revărsau spre sala de concert ca un râu de munte umflat de ploile de primăvară. Chiar şi din culise, Willie era asurzit de vocile lor. Cu instrumentul extraterestru în mână, se plimba neliniştit prin cabină, ca un animal în cuşcă. Se opri, îşi masă tâmplele care-i ardeau şi începu să se plimbe din nou.

– Willie, băiete, calmează-te, spuse Bottfeld când îi observă privirea nervoasă. Păstrează-te pentru spectacol. Doar ştii cât te iubeşte toată lumea.

– Da, dar eu, *eu* mă voi putea iubi după asta?

Sună telefonul lui Bottfeld.

– Mda, ce e? Cum? Spune-le bodiguarzilor să se ocupe de el. Foarte bine.

– Probleme? întrebă Willie.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Cei de la securitate au trebuit să-l fugărească pe un bătrân care cânta la muzicuță, lângă limuzina ta.

– Cum?

– Nu te enerva. Nu e nici-o scofală... hei, unde te duci?

Willie era deja la uşă.

– Mă duc să iau puțin aer.

– Aşteaptă, strigă Bottfeld. La naiba, Willie, întoarce-te cât mai repede. Intri în douăzeci de minute.

* * *

Willie îi salută din cap pe gardienii de la ieşirea din spate şi o porni pe alee. Lângă limuzina sa zări un alt bodyguard.

– Vreți să vă însoțesc, domnule Solman? întrebă acesta.

– Nu, mulțumesc. Vreau doar să-mi dezmorțesc puțin picioarele.

Nu ajunsese prea departe când auzi cântecul- fantomă de care nu putea scăpa. Dar, de data asta, nu-l mai sperie. Devenise ceva inevitabil. Îl acceptă calm, ca pe un prieten vechi care venise în vizită şi nu mai avea de gând să plece. Continuă să meargă pe aleea luminată de stele, luându-se după cântec. Se opri doar când nu se mai auzi. Ascultă atent zgomotele nopții. Da, cântecul încetase. Liniştea bruscă din jurul lui îl umplu de spaimă. Ce trebuia să facă acum? Care...? Apoi auzi un alt cântec. Un blues obişnuit, foarte obişnuit.

Nu îi luă mult până dădu de cântărețul la muzicuță. Era îmbrăcat la fel ca în urmă cu două seri. Jumătate ascuns de întuneric, jumătate de hainele sale largi, tipul părea mai mult o umbră. Dar Willie ştia cine e. Străinul se opri din cântat şi Willie îşi duse instrumentul la gură. Începu să cânte acelaşi blues de mai înainte. Muzicuța îl acompanie.

– Tu eşti, spuse Willie. Ai scăpat cu viață.

Străinul se apropie, târându-şi greoi picioarele.

– Da, eu sunt. Vocea avea un sunet metalic, neomenesc.

– Am crezut că ai murit pe Vega 5. După explozia aceea...

Străinul se apropie, şchiopătând şi mai tare, ca pentru a-şi demonstra handicapul şi îşi scoase pălăria.

Pe moment, Willie fu îngrozit de trăsăturile sale, deşi ştia precis cum arată un extraterestru.

– Cum ai dat de mine?

– Păi cum să nu-l găsesc pe marele Willie Solman? Cine, de pe planeta asta, nu a auzit de tine? Concertul din seara asta a fost foarte bine promovat. „Cântecele Galaxiei”, aşa parcă i-au spus. Arătarea scoase un sunet ce păru în acelaşi timp un râgâit şi un început de tuse. Am văzut că ai reuşit să stăpâneşti „tripetul”, cum îi zici tu. Mult mai bine ca mine, chiar.

Willie ridică instrumentul.

– Întotdeauna m-am întrebat care e numele lui adevărat.

Extraterestrul scoase nişte sunete adânci şi ciudate:

– *Hgs-doushk*.

– Nu cred că pot să-l pronunț, spuse Willie. Dar nici cu tine nu mi-e ruşine. Ai învățat să cânți la muzicuță foare bine. Te-am auzit acum două seri. Blues-urile alea au fost excelente. Cred că ai avut succes şi pe planeta ta.

– Mă tem că învingătorii sunt ceva mai toleranți decât învinşii, răspunse extraterestrul tuşind şi scuipând. După ce armata voastră ne-a alungat de pe *Klidcki-sh* sau Vega 5, cum îi spuneți voi, cei din rasa ta au devenit blestemul existenței mele. Extraterestrul ridică muzicuța în aer. Da, am învățat să cânt la ea. Am fost fascinat de ea. Dar cei din rasa mea urăsc tot ce are legătură cu oamenii atât de tare, încât nu cred că poți înțelege. Rasa ta, tehnologia voastră, cultura, chiar şi muzica voastră au devenit obiectul urii lor. Creatura ezită o clipă: Cu cât am cântat mai mult la muzicuță, cu atât mai mult au început să mă urască şi pe mine. Mie îmi plăcea cum sună, dar nu mă mai asculta nimeni. O vreme m-au tolerat pentru că eram un „erou de război nebun” dar apoi...

– De câtă vreme eşti aici, pe Pământ?

– De când au început să ne permită şi *nouă* să venim aici. Şi, ca să fiu sincer, nu am fost foarte bine primit. Dar, cel puțin, m-au lăsat să cânt. Am cântat peste tot unde s-a putut: la carnavaluri, în baruri, oriunde. Dar localnicii nu sunt foarte încântați dacă stau prea mult în oraşele lor, aşa că am călătorit peste tot. Dar cel puțin îmi am propria muzică aşa cum şi tu o ai pe a ta sau invers, cum vrei.

Willie izbucni în râs şi creatura făcu acelaşi lucru dar, după câteva secunde, tuşea îl făcu să se înece din nou. Când îşi reveni, Willie îi întinse „tripetul”:

– Cred că asta îți aparține.

– Mi-a aparținut cândva, răspunse extraterestrul, ridicând muzicuța. La urma urmei, a fost un schimb corect. Un zâmbet neomenesc se insinuă pe fața sa tremurândă, dar fu imediat întrerupt de un alt atac de tuse.

– Ce e cu tine? Eşti bolnav?

– Sunt pe moarte. Extraterestrul îşi trase răsuflarea şi continuă: Gravitația de pe planeta voastră, atmosfera de aici, toate astea şi-au pus amprenta pe sănătatea mea. De asta am şi venit în seara asta. Speram să te pot întâlni înainte să... Un alt spasm îl cutremură şi Willie îşi dădu seama că extraterestrul încerca să recâştige controlul asupra propriului său corp.

– Uite ce e, am bani, mult mai mulți decât aş şti ce să fac cu ei. Nu se poate să nu găsim un doctor care să...

– Nu, niciun doctor, nici din lumea mea, nici din a ta, nu mai poate face nimic acum. Rasa mea ştie când se apropie moartea. E ceva instinctiv. Ne ajută să ne pregătim mai bine pentru ea.

– Dar nu e drept, strigă Willie furios. Îmi pare rău că...

– Nu fi trist pentru mine, Willie Solman. Nu mă tem de moarte şi nu am niciun regret. Am trăit pentru muzică şi voi muri pentru ea, aşa cum o vei face şi tu într-o bună zi. Dar muzica noastră va rămâne după noi. Poate, cine ştie, cândva, rasele noastre vor putea cânta împreună.

Un alt atac de tuse îl întrerupse brutal. Willie îl prinse înainte să se prăbuşească pe stradă.

– Willie! Ce naiba faci acolo?

Bottfeld se rostogolea spre ei, cu fața roşie de parcă ar fi fost în pragul unui atac de cord.

– Fir-ar-al naibii, Willie, grăbeşte-te. Trebuie să fii pe scenă în treizeci de secunde.

– Ei bine, în seara asta am să întârzii puțin. Du-te şi le spune că apar şi eu în curând. Hai, du-te, îl împinse el pe impresar spre uşă.

Extraterestrul se desprinse de Willie, facându-i semn că se simțea mai bine.

Willie îşi duse instrumentul la gură şi încercă să ia o notă înaltă.

– Hai cu mine. Am să-ți arăt *cum* se cântă, cu adevărat, la acest instrument, îi spuse.

Creatura îşi puse pălăria înaltă pe cap, îşi trase gulerul tunicii cât mai aproape de faţă şi spuse:

– Bineînţeles, fir-ar-al naibii, Willie.

* * *

Aplauzele se inteţiră când Willie păşi pe scenă. Zâmbind, el îşi ridică mâinile în aer a surpriză, prefacându-se uimit de adoraţia cu care fusese întâmpinat. Apoi ridică instrumentul şi le făcu semn să-l aplaude şi pe acesta. Continuând să zâmbească, ridică o mână şi făcu semn să se facă linişte. Aplauzele se stinseră cu greu, după alte două minute.

– Aş vrea să..., începu Willie, dar se opri pentru a fi sigur că e auzit de toată lumea. De vreme ce acest concert se numeşte „Cântecele Galaxiei” şi este transmis în întreg universul, aş vrea să dedic cântecele din această seară pentru pacea intergalactică. Pentru pacea dintre toate fiinţele, indiferent de rasă.

Vorbele sale fură întâmpinate cu aplauze entuziaste.

– Veţi avea parte de un tratament special. În culise se află muzicianul care m-a învăţat să cânt la acest instrument, continuă el, ridicând din nou „tripetul” în aer. Haideţi să-l chemăm aici şi să vedem dacă îşi mai aminteşte cum să îl folosească.

Începu să aplaude, după care îi făcu semn creaturii să iasă pe scenă. Aceasta ezită şi îşi trase gulerul cât de sus putu. În timp ce Willie îi facea semne de încurajare, iar publicul continua să aplaude, extraterestrul ieşi şchiopătând pe scenă. Garderoba sa stârni câteva chicote de râs şi Willie auzi pe cineva din public strigând:

– Arată ca pocitaniile alea de extratereştrii! Da, e un extraterestru!

Willie era sigur că luminile puternice ale reflectoarelor dăduseră la iveală, cel puţin pentru cei care aveau locuri în faţă, identitatea oaspetelui său surpriză, ca să nu mai vorbim de camerele de filmat, care puteau surprinde orice detaliu. Nu era sigur de modul în care lumea avea să reacţioneze, dar

nu-i păsa de asta. Îi înmână instrumentul extraterestrului. Mâinile înmănuşate îl înşfacară cu familiaritate. Willie îi făcu un semn de încurajare cu capul şi creatura începu să cânte.

Era aceeaşi melodie vrăjită care-l condusese pe Willie prin junglă, la întâlnirea cu destinul. Acelaşi cântec care-l bântuise atâția ani. Doar că, de data aceasta, pentru prima oară de când îl auzise, cântecul era minunat din nou, iar vina sa se topi de la primele note.

La un moment dat, creatura îi înmână muzicuța sa. Apoi, spre încântarea publicului, care aplaudă călduros, începură să cânte împreună. Doi muzicieni aflați într-o lume aparte, numai a lor, preocupați doar de muzică... Tuşea uscată care îl apucă pe extraterestru îl trezi, însă, pe Willie la realitate.

Creatura se prinse cu ambele mâini de piept, de parcă ar fi vrut să-şi scoată plămânii afară şi se prăbuşi pe scenă. Pălăria i se rostogoli de pe cap şi cei din public, care încă nu reuşiseră să-şi dea seama că e extraterestru, scoaseră câteva țipete de uimire şi spaimă.

Willie îngenunchie şi îi prinse capul grotesc în mâini. Arătarea tuşi şi scuipă câteva zeci de secunde până reuşi să vorbească:

– Le-a plăcut cum am cântat, nu-i aşa?

– O, da. Ai fost senzațional. I-ai cucerit pe toți, răspunse Willie.

Extraterestrul îi dădu „tripetul” lui Willie apoi rămase cu mâna înmănuşată întinsă. Willie nu înțelese imediat, vru să-l întrebe ce aştepta, apoi îşi dădu seama ce vroia. Îi întinse muzicuța şi creatura o duse la piept, strângând-o între mâinile tremurânde.

– Nici măcar nu-ți ştiu numele, spuse Willie, străduindu-se să-şi ascundă lacrimile.

– Oricum n-ai putea să-l pronunți.

– E interesantă valiza dumneavoastră.

– Da, e făcută la comandă.

– Ce aveți acolo?

– Un instrument muzical vechi.

– Instrument?

– Am rezervare pe numele Solman.

– Ok, o clipă, vă rog. Funcționarul cercetă computerul din fața sa, ridicându-şi sprâncenele a surpriză când îi găsi numele. Aveți de gând să zburați în Teritoriile Cucerite?

– Da.

– Sper că ştiți, domnule, cât de periculos e, mai ales acum că urmează să luptăm din nou cu hidoşeniile alea. Dar văd că aveți viza şi toate permisele de trecere, aşa că bănuiesc că ştiți ce faceți. Deşi nu înțeleg de ce vreți să mergeți acolo, în afară de cazul în care doriți să vă sinucideți.

– Câtuşi de puțin. Vreau doar să aflu cât de bun sunt la ceea ce fac şi singurul loc în care pot face asta e acolo. Pot să urc la bord acum?

– Desigur, domnule. Cuşeta dumneavoastră e gata. Aici aveți codul ei. Călătorie plăcută!

– Mulțumesc, aşa va fi.

Traducere: *Emanuel Huțanu*